

de to nævnte Beviser har noget Familieskab med hinanden. Det er jo en Paastand, og der er fremført mange andre Paastande, som det vilde tage alt for lang Tid at bevise Uholdbarheden af.

Jeg mener, at denne Lovgivning maa føres hurtigt igennem og føres igennem efter de Retningslinier, som er angivet i Lovforslaget. Det er jo mærkeligt at høre, at medens man for ikke ret mange Dage siden fra denne Talerstol paastod, at denne Regering intet vilde gøre — den ventede stadig, skød alt ud, den vilde ikke komme med Forslagene, kunde maaske ikke, men vi havde i alt Fald ikke noget at bygge paa, paa alle Omraader ventede den og skød stadig Forslagene ud — hvad er det saa, man siger, da det første Forslag kommer, et Forslag, som angaar et meget stort og gennemgribende Omraade? Det er: Lad os vente, indtil det bliver roligere Tider, lad os blive ved det gamle, lad os skyde denne Lovgivning ud, indtil vi kommer ind i normale Tilstande. Jeg tror ogsaa, man ikke blot for dette Forslags, men ogsaa for andre Forslags Vedkommende vil kræve, at de skal vente indtil roligere Tider. Men fra denne Regerings Side og fra Venstre hævdes det, at man netop ikke skal vente, men søge Forslagene, Reformerne fremmet saa hurtigt som muligt. Der er ingen Grund til at vente med dette Forslag. Jeg tror tværtimod, det vilde være af nogen Betydning, om man gik til hurtigt at gennemføre Lovforslaget, thi jeg er ikke sikker paa, at de økonomiske Tilstande i dette Land om nogle Aar vil være saa gunstige, at man kan gennemføre et Lovforslag, der lægger saa store Byrder paa Stat og Kommuner som dette. Jeg tror, det kan være vanskeligt nok at gennemføre Lovforslaget, thi man maa ikke være blind for, at de økonomiske Tilstande i Erhvervslivet er i stærk, ja, nogle vil mene i rivende Nedgang. Man mener ganske vist, at vi har naaet Bunden i den økonomiske Krise ude i Verden, men jeg tror, at de Aar, der kommer, vil vise, at selv om man naar Opgang i andre Lande, vil Kurven for vort Vedkommende, hvis vi skal i Niveau med de omliggende Lande — og saaledes vil det jo nok udvikle sig —, være nedadgaaende. Jeg tror, vi staaer overfor en nedadgaaende Linie, hvor vi maa regne med langt mindre Indtægter for alle Erhverv. Ser man ud over Landet, vil man se, at der ganske vist er enkelte Personer, som endnu tjener meget,

men som Helhed tjenes der baade indenfor Landbrug, Handel, Haandværk og alle andre Erhverv gennemgaaende mindre. Jeg tror, vi maa regne med, at Bunden ikke er naaet hos os, og at der vil blive smaa Indtægter at bygge paa, og derfor skal man være varsom med at forsøge denne Lovgivning udskudt.

Man har jo bebrejdet Venstre, at det har brudt sine Løfter, der har ogsaa her været Diskussion om, hvorvidt Venstre har brudt sine Løfter til sine Vælgere, men eet Løfte har Venstre i hvert Fald ikke brudt og agter ikke at bryde, og det er det Løfte, vi har givet vore Vælgere om at vise den allernøjeste Økonomi med Statens Midler. Vi er her inde paa et Omraade, hvor Statens Midler kan misbruges, og hvor man kan paavise, at de er blevet misbrugt, og derfor vil vi ikke gaa ud til vore Vælgere med en Lov om Arbejdsløshed, som ikke indeholder Bestemmelser, hvorefter der føres den allernøjeste Kontrol med Statens Midler.

Jeg skal derfor henstille, at man fra alle Sider søger at arbejde dette Lovforslag sammen til en god Lov efter de gode, rimelige og klare Retningslinier, som er angivet i Lovforslaget, og jeg vil haabe, at den kommende Udvalgsbehandling vil føre til, at dette Lovforslag træder ud i Livet som en Lov, der bliver til Gavn for dem, der skal have Nytte af den, og finder fuld Forstaaelse fra deres Side, som gennem deres Skatter skal være med til at bære de store Byrder, som lægges paa Stat og Kommune. Jeg tror, at hvis man samles i virkelig Fordragelighed om et Samarbejde, vil man kunne naa det, og det vil være bedre, end hvis man søger at rejse Kamp mod dette Lovforslag, en Kamp, som ikke har et virkelig reelt Grundlag.

Jønson: Som en af dem, der har beskæftiget sig en Del med de Tanker, der ligger i dette Lovforslag, vil jeg sige, at med Hensyn til Arbejdsanvisning har jeg det Indtryk, at Rigsdagen ikke maa lovgive paa en saadan Maade, at vi der opretter en Institution, der faar Karakteren af et Embedsdepartement. Er der noget, der virker frastødende i en Sag som denne, er det, at man øver Tvang ved den Anvisning, som skal foregaa. Dette at anvise et Menneske Arbejde hos et andet Menneske, som har Brug for vedkommende, er jo ingen Kunst, der kræves ikke dertil akademisk Uddannelse, der kræves ikke visse Eksaminer. Naar man i Arbejdsløshedskasseloven har optaget en